

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. A.**, zastúpeného JUDr. D. C.C., proti žalovanému **R.M.**, IČO: X., zastúpenému JUDr. M. L., **o určenie neúčinnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 3 C 44/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 8. decembra 2009, sp.zn. 5 Co 82/2009 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 8. decembra 2009, sp.zn. 5 Co 82/2009 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 23. januára 2009, č.k. 3 C 44/2006-210 **z r u š u j e** a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom (v poradí druhým) z 23. januára 2009, č.k. 3 C 44/2006-176 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že právne úkony dlžníka M., IČO: X., so sídlom v R., vyplývajúce o zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003, uzavretej medzi M. a M., ktorými došlo k prevodu hráčov a trénerov uvedených v prílohe predmetnej zmluvy na M., ako aj k získaniu prvoligovej príslušnosti M., sú voči žalobcovi právne neúčinné. Dospel k záveru, že v danom prípade nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Konštatoval, že zo samotnej skutočnosti, že došlo k bezodplatnému prevodu práv a povinností z právnych vzťahov M. (M.), okrem iného voči hráčom a trénerom tohto klubu, nemožno vyvodit' záver, že M. tak konal v úmysle ukrátiť žalobcu. V konaní nemal za preukázané, že by z právnych vzťahov medzi M. (prevodcom) a jednotlivými hráčmi a trénermi vyplývalo pre M. právo na zaplatenie určitej sumy v prípade takéhoto prevodu od iného klubu. Konštatovania žalobcu, že v prípade prestupu má materský klub právo požadovať odstupné za hráča od klubu, kde tento prestúpil, pričom odstupné sa pohybuje v miliónových sumách, považoval za

všeobecné, ktoré nemajú oporu vo všeobecne záväznom, ani inom právnom predpise, resp. v zmluve. Uviedol, že jednotliví hráči ani tréneri nie sú majetkom futbalového klubu, ale poskytujú mu, ako vyplýva z profesionálnej zmluvy žalobcu, športové výkony, za čo im prináleží ekonomické zabezpečenie, pričom platnosť takejto zmluvy končí v prípade, keď nastanú tam uvedené skutočnosti (uplynutie doby, dohoda, výpoveď, okamžité zrušenie, skončenie pracovného, resp. trvalého pobytu hráča na území Slovenskej republiky na základe rozhodnutia príslušného štátneho orgánu, úmrtím hráča, zánikom klubu). Pokladal za nepochybné, že v čase uzavretia zmluvy o prevode práv a povinnosti medzi M. a žalovaným, vzhľadom k nepriaznivej ekonomickej situácii M., spelo toto občianske združenie k svojmu zániku, k čomu aj došlo 4. novembra 2003, kedy mimoriadne valné zhromaždenie občianskeho združenia rozhodlo o dobrovoľnom rozpustení a vstupe do likvidácie, pričom následne likvidátorka konštatovala predĺženie združenia a podala návrh na vyhlásenie konkurzu. Konštatoval, že zánikom klubu by došlo ku skončeniu platnosti profesionálnych zmlúv hráčov a trénerov. V konaní nemal za preukázané, že by v predmetnom období uzavretia zmluvy o prevode práv a povinností prejavil iný futbalový klub záujem o toho-ktorého hráča, či trénera z M.. Čo sa týka časti predmetu konania, kde žalobca poukazoval na nadobudnutie tzv. licencie, t.j. oprávnenia na účasť v najvyššej futbalovej republikovej súťaži, poukázal na to, že táto skutočnosť nebola predmetom zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003, pričom sa stotožnil s názorom žalovaného, že toto predmetom prevodu ani nemohlo byť, keďže o účasti jednotlivých družstiev v najvyššej republikovej futbalovej súťaži rozhoduje S. tým, že schváli rozpis tejto súťaže pre ten-ktorý súťažný ročník, pričom postupuje v súlade so svojou vnútornou smernicou o zaradovaní družstiev do súťaží v dôsledku organizačných zmien v kluboch. Mal za to, že pokiaľ S. zaradil futbalový klub žalovaného do najvyššej futbalovej súťaže, bolo v jeho kompetencii posúdiť, či spĺňa podmienky vyplývajúce z vnútorných predpisov, avšak správnosť tohto rozhodnutia S. v tomto konaní neskúmal. Taktiež uviedol, že otázka finančnej zábezpeky, ktorú mal M. zaplatiť S., súvisí s právom účasti v najvyššej republikovej futbalovej súťaži, keď posudzovanie splnenia tejto podmienky je rovnako v kompetencii S. Bratislava. Na základe uvedeného dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný, a preto ho zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na odvolanie žalobcu, rozsudkom (v poradí druhým) z 8. decembra 2009 sp.zn. 5 Co 82/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že

určil, že právne úkony dlžníka M., IČO X., so sídlom R., vyplývajúce zo zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003, uzavretej medzi M. a žalovaným, ktorými došlo k prevodu práv a povinností z dlžníka na žalovaného, sú voči žalobcovi právne neúčinné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady trov prvostupňového a odvolacieho konania 1 265,17 € do 3 dní na účet advokáta JUDr. D. C.. Konštatoval, že žaloba je dôvodná, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžník (M.) urobil tento právny úkon v úmysle ukrátiť svojho veriteľa (žalobcu) a tento úmysel musel byť vzhľadom na personálne prepojenie štatutárnych zástupcov M. a žalovaného druhej strane známy a pohľadávka žalobcu voči futbalovému klubu, ktorá mu bola priznaná súdnym rozhodnutím, mala byť jednoznačne aj v zmysle Smerníc o zaradovaní družstiev do súťaží v dôsledku organizačných zmien v kluboch a stanoviska S., zaradená do zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003. O trovách celého konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 v spojitosti s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Jeho prípustnosť odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.]. Okrem toho namietal, že výrok rozsudku odvolacieho súdu je neurčitý a nejasný, pretože neoznačuje akými konkrétnymi právnymi úkonmi mal dlžník M. ukrátiť žalobcu pri uspokojovaní jeho pohľadávky. Taktiež namietal, že odvolací súd, hoci vo veci nariadil ústne pojednávanie a menil rozsudok súdu prvého stupňa, žiadne dokazovanie na pojednávaní nevykonal a rozhodol nad rámec uplatňovanej žaloby. Poukázal na to, že uvedenou zmluvou žalovaný nenadobudol záväzok voči žalobcovi a že žalobca mal svoj nárok na zaplatenie sumy 600 000 Sk uplatniť prihlásením v likvidácii M., resp. v konaní o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka M.. Zdôraznil, že právne úkony, ktoré nadväzovali na uvedenú zmluvu a ktoré z jej obsahu mohli prípadne aj vyplývať, neboli už právnymi úkonmi uzatváranými medzi dlžníkom M. a žalovaným, ale išlo o právne úkony uzatvárané na základe slobodnej a vážnej vôle nových účastníkov - konkrétnych fyzických osôb a žalovaného. Rovnako spochybnil aj záver odvolacieho súdu, že licencia na účasť žalovaného v prvotrigovej súťaži nemohla byť predmetom prevodu zmluvy, nakoľko táto je výsledkom osobitného povoloacieho správneho konania vedeného pred Slovenským futbalovým zväzom, ktorý má povahu orgánu verejnej správy v takom konaní. Dovolateľ sa

nestotožnil ani s právnym posúdením odvolacieho súdu vo výroku o náhrade trov konania. Žiadal, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a aby ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z 23. januára 2009, sp.zn. 5 Co 82/2009-176 a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho, ani dovolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a zaviazal žalovaného k náhrade trov právneho zastúpenia žalobcu v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd zaoberal najskôr otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že dovolateľ ako dovolací dôvod uvádza ustanovenie § 237 písm. f) O.s.p. dôvodiac., že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd, hoci nariadil pojednávanie, nevykonal na ňom ním navrhnutý dôkaz (výsluch svedka).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovaného nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté tzv. inou vadou, spočívajúcou v neodstránení pochybností týkajúcich sa toho, aké konkrétne právne úkony mal žalobca na mysli pri formulácii žalobného petitu po tom, ako bola žalovaným súdu predložená Zmluva o prevode práv a povinností z 30. septembra 2009 a ako ho formuloval na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 8. januára 2009 a opätovne pred odvolacím súdom 8. decembra 2009.

Žalobný petit (údaj o tom, čoho sa žalobca domáha) je nezrozumiteľný alebo neurčitý vtedy, ak vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je formulované tak, že nemožno vyvodit', o aké práva a povinnosti skutočne ide a ak je zrejmé, že prevzatie takéhoto petitu do výroku súdneho rozhodnutia by malo za následok jeho materiálnu vykonateľnosť.

Žalobný petit musí vychádzať z rozhodujúcich skutočností a v prípade, že z nich nevychádza (vychádza z iných rozhodujúcich okolností v návrhu na začatie konania neuvedených), nemožno vytvoriť záver, na základe čoho má súd o žalobnom návrhu rozhodnúť. Rozhodujúcimi skutočnosťami treba rozumieť údaje, ktoré sú nevyhnutne potrebné k tomu, aby bolo zrejmé, o čom a na akom skutkovom základe má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše fakty, na základe ktorých uplatňuje v žalobnom petite svoj nárok, a to v takom rozsahu a v takej kvalite, ktoré umožňujú jeho jednoznačnú individualizáciu, aby ho nebolo možné zameniť s iným skutkom. Opísaním rozhodujúcich skutočností sa vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 79 ods. 1 nevyžaduje, aby žalobca po stránke formálne do najmenších podrobností formuloval návrh budúceho výroku súdneho rozhodnutia. Z jeho doslovného znenia je zrejmé, že za postačujúce považuje, ak žalobca v žalobe vyjadrí podstatu (zmysel) toho, čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáha. Petit žaloby, tak ako žalobca formuluje v podanej žalobe alebo neskôr v priebehu konania, je súd povinný posudzovať čisto z hľadiska obsahového (t.j. či je v žalobe dostatočne presne, určito a zrozumiteľne vyjadrené, čo žalobca žiada). Súd do výroku svojho rozhodnutia nemusí prevziať doslovne žalobcom naformulovaný petit žaloby, môže v ňom vykonať také zásahy, ktoré zachovávajú podstatu petitu a nemenia jeho zmysel.

V posudzovanom prípade žalobca v žalobe v rámci opísania rozhodujúcich skutočností uviedol, že sa domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov, ku ktorým došlo medzi dlžníkom M. a žalovaným, ktorý mal z týchto úkonov majetkový prospech. Ďalej uviedol, že v súvislosti so zmenšením jeho majetku sa domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu, ktorým došlo k 1/ prevodu hráčov a trénerov od dlžníka k žalovanému a ich následnej preregistrácii na SFZ a k 2/ prevodu prvoligovej licencie pre účinkovanie družstva dospelých v najvyššej futbalovej súťaži od dlžníka k žalovanému pred začiatkom sezóny 2004. Zároveň vyslovil názor, že hodnotu každého hráča je možné vyčíslit' v peniazoch na základe tabuľkových hodnôt jednotlivých hráčov na Slovenskom futbalovom zväze, ako aj to, že hodnota prvoligovej licencie pre účinkovanie družstva dospelých v najvyššej futbalovej súťaži, na futbalovom trhu predstavuje milióny korún.

Žalobca v priebehu konania potom, ako žalovaný predložil súdu Zmluvu o prevode práv a povinností uzavretú medzi M. a žalovaným z 30. septembra 2003, upresňoval svoj žalobný návrh dvakrát. Prvýkrát na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 8. januára 2009 tak, že žiada, aby súd určil, že právne úkony dlžníka M. IČO X. so sídlom Ž. vyplývajúce zo zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003, uzavretej medzi M. a žalovaným, ktorými došlo k prevodu hráčov a trénerov uvedených v prílohe predmetnej zmluvy na žalovaného, ako aj k získaniu prvoligovej príslušnosti žalovaného, sú voči žalobcovi neúčinné. Druhýkrát na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom 8. decembra 2009 právny zástupca žalobcu znenie žalobného petitu formuloval nasledovne: „Súd určuje, že právne úkony dlžníka M. IČO X. so sídlom Ž., vyplývajúce zo zmluvy o prevode práv a povinností z 30. septembra 2003, uzavretej medzi M. a M., ktorými došlo k prevodu práv a povinností z dlžníka na žalovaného, sú voči žalobcovi právne neúčinné.“

Vzhľadom na to, že z opísania rozhodujúcich skutočností obsiahnutých v žalobe (a nedostatočne špecifikovaných v priebehu konania pred súdmi nižších stupňov), ani zo žalobného petitu (dodatočne ešte upraveného v konaní pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom) nie je jednoznačné, neúčinnosti akých konkrétnych právnych úkonov sa žalobca domáha, či požaduje určenie neúčinnosti samotnej Zmluvy o prevode práv a povinností uzavretej medzi dlžníkom a žalovaným z 30. septembra 2003, prípadne jej časti (a ak, tak ktorej/ktorých), alebo iných právnych úkonov z tejto zmluvy vyplývajúcich (pričom nie je uvedené, akých konkrétnych právnych úkonov), hoci žalobca na pojednávaní pred súdom prvého stupňa (č.l. 168) upresnil, že by malo ísť o právne úkony, ktorými došlo k prevodu hráčov a trénerov uvedených v prílohe predmetnej zmluvy na M., ako aj k získaniu prvoligovej príslušnosti M., avšak v konaní pred odvolacím súdom zo znenia vtedy predneseného žalobného petitu už tieto bližšie skutočnosti nevyplývali.

Z rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe vyplýva, že k ukráteniu majetku žalobcu malo dôjsť na základe (vtedy ešte nešpecifikovanej) zmluvy uzavretej medzi dlžníkom M. a žalovaným tým, že došlo k prevodu hráčov, trénerov a prvoligovej licencie z dlžníka za žalovaného. V priebehu konania jediný dostatočne špecifikovaný právny úkon, ktorého neúčinnosť mohol súd preskúmať a z ktorého súdy nižších stupňov vychádzali, bola Zmluva o prevode práv a povinností uzavretá medzi dlžníkom a žalovaným z 30. septembra

2003, vrátane jej príloh, ktoré prílohy odkazujú na rôzne množstvo a typy zmlúv, ktoré však v tejto podobe nevykazujú všetky znaky právnych úkonov, tak, ako ich vyžadujú všeobecne záväzné právne predpisy.

Nesprávny žalobný petit je nedostatkom náležitosti žaloby (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Takáto vada bráni súdu pokračovať v konaní a žalobu vecne prejednať a môže byť dôvodom odmietnutia podania (§ 43 ods. 2 O.s.p.), ak ani napriek výzve súdu neboli nedostatky odstránené a účastník nebol o tomto následku poučený.

Súd prvého stupňa o žalobe, ktorá trpela takouto vadou, konal a meritórne rozhodol, bez toho, aby sa pokúsil postupom podľa ustanovenia § 43 O.s.p. vadu odstrániť a nápravu nevykonal ani odvolací súd (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Konanie pred súdmi oboch stupňov je tak postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vzhľadom na existenciu ktorej dovolací súd sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach § 42a a 42b Občianskeho zákonníka. Z hľadiska jej systematiky treba rozlišovať medzi aktívnou legitimáciou na uplatnenie odporovateľnosti (§ 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka), podmienkami odporovateľnosti (§ 42a ods. 2 až 5 Občianskeho zákonníka), spôsobom uplatnenia odporovateľnosti (§ 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka), pasívnou vecnou legitimáciou (§ 42b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) a právnymi následkami spojenými s úspešným odporovaním právneho úkonu (§ 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka). Zmysel právnej úpravy odporovateľnosti spočíva v zabezpečení ochrany veriteľa pred právnymi úkonmi dlžníka, ktoré vedú k zmenšeniu majetku dlžníka, a tým aj k zmareniu, či ohrozeniu možnosti, aby pohľadávka veriteľa mohla byť z majetku dlžníka uspokojená. Podstata odporovateľnosti právneho úkonu spočíva v tom, že odporovateľný právny úkon stráca na základe právoplatného rozhodnutia v určených prípadoch účinnosť iba voči oprávnenej osobe, t.j. voči veriteľovi. Právne úkony, ktoré možno odporovať, sú svojou povahou nielen právnymi úkonmi, na základe ktorých dochádza k scudzeniu majetku (napr. predaj, darovanie), ale aj každý právny úkon, ktorým dochádza k ukráteniu možnosti uspokojenia veriteľom vymáhanej pohľadávky (napr. odpustenie dlhu, odmietnutie dedičstva a pod.). Veriteľ môže svoje právo odporovať právnemu úkonu uplatniť súdnou žalobou, na základe ktorej sa domáha toho, aby súd vyslovil vo vzťahu k veriteľovi

za právne neúčinné tie právne úkony, ktorými dlžník zmenšil svoj majetok natoľko, že to môže obmedziť, prípadne celkom zmariť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k výskytu tejto závažnej procesnej vady, nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami dovolateľa uvedených v dovolaní, vrátane jeho doplnenia.

So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. júla 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová